Se peat mõtma:

Kolm ehk nelli pejotaût Tilli rohto kõige seemnega; Uts luitsatäus sola. Neid katte asja panne ütte tobi tõrwa sisse, ja sekka hästе ärra, sis om rohhi walmis.

Sedda rohto anna tõpprale egga päiwi tõnne luitsa täus hommungult, tõine jälle õdangult, ja jätta toito, pale rohho sissеandmist üts tund aigo andmatta.

Kost es särane halw többi peas tõppra külge kül eddimält nakkama? —

Küllep sääl mittogi südo enne sedda sünniwa, enne kui se terwe karja többras säratse halwa haigusse kätte ärra löppep.

Mõnnikord nakkab kopso többi tõsse tallo karja küllest.

Mõnnen paigan om karja ma wäega wes sine: Mõnnel kottal karri aetas süggitsel ajol säratse halwa kottusse pale kon saisap haina päal paljo härmlaiste wõrko, kui neid többras lijalt henne sisse sõõp; sis wõip mittogi hädda nink wigga temmale tulla, ja sedda sünnip sis ka pea, et temma kapso többe kätte ärra löppep:

Uts hädda wigga om ka weel et karja ellajit kõrra perrast ei jodeta:

Suwwel ütlet sa:

„Küllep ta lombist essigi sai juwwa."

Talwel sa wabbandat omma laiskust nink holetust töist jutto moda; sis sa kittat jälle: „Paljo's nüüd külmaga többras juwwa taht „iggi?" —

Ei mitte ni! Ent sedda peat sa tähhele pannema: Suwwel, pallawal ajol, többras jahhotap henda kehha jogiga; talwel lät tälle jootminne kuiwa haina, õlle ja haggande toidusse pale tarwis.

Weel om tähhele panda, et süggitsel ajol kopso többi pea karja töppra kehha sisse lõõp

Esti-Ma-Rahwa Kalender 1815. lk. 20